

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba, ngày 19/07/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 950

“PHẢI HIỂU ĐƯỢC TÙY DUYÊN MÀ KHÔNG PHAN DUYÊN”

Phàm phu chúng ta khởi tâm động niệm đều vì chính mình nên chúng ta rất cường cầu, phan duyên. Một số người chệnh mảng, lười nhác thì họ cho rằng đó là họ đang tùy duyên. Chúng ta rất khó phân biệt giữa “phan duyên” và “tùy duyên”.

Hòa Thượng nói: **“*Khi chúng ta mê thì tất cả những gì chúng ta nỗ lực, dụng công làm đều là vì chính mình, vì gia đình mình. Nếu chúng ta giác ngộ, hiểu thấu thì tất cả những nỗ lực của chúng ta là vì xã hội, vì chúng sanh, vì giáo huấn của Phật Đà. Phàm phu và Bồ Tát khác biệt chính ở chỗ này. Phàm phu thì mỗi việc đều vì chính mình, vì việc của mình, vì người của mình. Bồ Tát thì tất cả khởi tâm động niệm của các Ngài đều là vì chúng sanh*”**. Hàng ngày khởi tâm động niệm của chúng ta đang vì mình, vì cái của mình hay vì chúng sanh. Việc này dễ nhận ra. Chúng ta lấy tiêu chuẩn này để tự quán sát và tự giác ngộ. Nếu chúng ta giác ngộ thì chúng ta vì chúng sanh, vì thực tiễn giáo dục của Phật Đà mà nỗ lực. Nếu chúng ta mê muội thì chúng ta vì ta, vì cái của ta, gia đình của ta, sự nghiệp của ta, con cái của ta.

Nếu chúng ta vì chúng sanh thì đó không phải là phan duyên. Chúng ta còn có một ý niệm vì ta, vì cái của ta thì đó là phan duyên. Ranh giới giữa ý niệm vì ta và ý niệm vì chúng sanh rất gần, chỉ ở ngay trong khoảng một niệm. Trong một khảy móng tay có đến hàng triệu ý niệm. Khoảng cách đó gần đến mức chỉ có Bồ Tát mới có thể nhận ra, đến khi phàm phu chúng ta có thể nhận ra thì chúng ta không thể cứu rồi!

Hòa Thượng nói: **“*Người mê thì vì mình, vì gia đình mình, vì sự nghiệp của mình mà nỗ lực. Còn người giác ngộ là vì chúng sanh, vì xã hội, vì thực tiễn giáo dục của Phật Đà mà nỗ lực*”**. Người vì ta mà nỗ lực thì họ có phiền não, có sân si vì họ có tâm đờc mắt. Người vì chúng sanh lo nghĩ thì họ không có sân si, phiền não. Vậy thì tất cả việc làm, mọi

Phật sự chúng ta đều có thể làm rất đơn giản, việc mà có người làm rồi thì chúng ta không cần phải làm.

Hiện tại, có người đang rất nỗ lực để phiên dịch nên tôi đã nghỉ phiên dịch. Nếu tương lai có người làm giáo dục văn hóa truyền thống tốt thì chúng ta nghỉ. Chúng ta dành thời gian để niệm Phật. Không phải có người làm là chúng ta có đối thủ. Nếu họ làm tốt thì chúng ta rút lui, chúng ta nhường cho họ làm.

Năm 2017, chúng ta tổ chức Lễ tri ân Cha Mẹ rất thành công. Sau buổi Lễ tri ân đó, tôi nghe nói có người muốn đứng ra tổ chức Lễ tri ân vào năm 2018 nên tôi nhường họ làm. Nhưng sau đó họ không tổ chức nên năm 2019 tôi lại đứng ra làm. Sau này có người tổ chức được các buổi Lễ tri ân tốt thì chúng ta cũng nhường cho họ làm. Chúng ta tìm nơi thanh tịnh để niệm Phật.

Chúng ta phải hiểu sự khác nhau giữa “*tùy duyên*” và “*phan duyên*”. Chúng ta vì chúng sanh, vì xã hội, vì thực tiễn giáo dục của Phật Đà đó là “*tùy duyên*”. Chúng ta vì mình, vì cái của mình, vì bá đồ của mình thì đó là “*phan duyên*”. Chúng ta “*phan duyên*” thì chúng ta có phiền não, sân sinh. Chúng ta lấy chuẩn mực này có thể xét xem chúng ta đang vì ai.

Chúng ta vì “*bá đồ*” của mình thì đó là “*phan duyên*”. “*Bá đồ*” không cần phải là những việc lớn lao. Ở chợ, có những người lấy sợi dây chằng để chiếm chỗ ngồi bán hàng, đó chính là họ làm vì “*bá đồ*” của họ. Chúng ta làm việc vì chúng sanh, vì Phật pháp thì chúng ta không có phiền não. Chúng ta làm việc mà có phiền não thì chúng ta nghỉ không làm nữa. Thí dụ chúng ta mở trường Mầm non mà trường không phát triển được, thua lỗ thì chúng ta đóng cửa. Chúng ta không cần phải cưỡng cầu, xin xỏ, năn nỉ người khác. Người ta giành thì chúng ta nhường. Chúng ta về tìm nơi tĩnh lặng để niệm Phật. Chúng ta làm mà cộng tác với nhiều người phiền phức quá thì chúng ta nghỉ vậy thì không ai gây phiền được cho chúng ta.

Hòa Thượng nói: “***Phật pháp ở thế gian không hoại thế gian pháp. Chúng ta hiểu được hằng thuận chúng sanh rồi thì chúng ta càng nỗ lực hơn, làm được càng tốt hơn. Chúng ta càng nỗ lực giúp đỡ xã hội đại chúng, làm ra tấm gương tốt để xã hội đại chúng noi theo***”. Chúng ta đến thế gian để làm tốt hơn những gì ở thế gian có chứ không cản trở việc thế gian. Chúng ta không cưỡng cầu, cạnh tranh. Khi chúng ta có việc thì dù là việc lớn hay việc nhỏ chúng ta cũng hết sức nỗ lực làm để lợi ích chúng sanh. Đó cũng là chúng ta làm ra tấm gương tốt nhất cho chúng sanh.

Tổ Ân Quang đã dạy: “**Đốn luân tận phận**”. Chúng ta dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Nếu chúng ta lười biếng, nhếch nhác thì sẽ làm người khác cảm thấy chướng mắt. Người khác nhìn vào họ muốn lười biếng theo chúng ta. Nếu chúng ta làm như vậy thì chúng ta có xứng đáng là người học Phật, người học đạo Thánh Hiền không? Người học Phật luôn ở trạng thái dững mãi, tinh tấn. Nội tâm của họ luôn dững mãi, tinh tấn đối trị tập khí của chính mình, vượt qua những khó khăn.

Tôi làm việc gì cũng toàn tâm toàn lực. Tôi cuốc đất người khác nhìn vào cũng thấy cuốc đất có tâm. Ngày hôm qua, nhiệt độ ngoài trời gần 40 độ nhưng tôi vẫn đi làm việc bình thường. Khi chúng ta chảnh mắng, lười nhác, chúng ta nghĩ rằng mình “*tùy duyên*” nhưng đó là chúng ta đang lười biếng. Chúng ta phải rèn luyện sức chịu đựng. Những khó khăn ở cuộc đời chưa là gì! Khi chúng ta đối đầu với cái chết, tứ đại phân ly thì còn khủng khiếp hơn rất nhiều. Chúng ta quán sát xem chúng ta đang “*tinh tấn*” hay “*tinh tướng*”! Chúng ta đang làm cho dễ coi hay thật làm!

Hòa Thượng nói: “**Khi chúng ta biết hằng thuận chúng sanh thì chúng ta luôn nỗ lực để làm ra tấm gương tốt nhất cho xã hội, cho đại chúng**”. Có nghĩa là ở mọi cương vị chúng ta đều làm ra được tấm gương cho đại chúng. Không phải ở trên sân khấu lớn thì chúng ta làm ra vẻ còn ở trong to-let thì chúng ta không làm gì. Trước khi đi lên giảng đường tôi cũng đã nhiều lần dọn nhà cầu.

Một lần, khi tôi chuẩn bị lên giảng cho hội trường có mấy trăm người thì tôi nhìn thấy to-let rất nhiều giấy, rác để bừa bãi. Tôi đã cởi áo tràng ra để dọn dẹp to-let sạch sẽ. Hôm đó, rất nhiều người học trò đã thấy to-let bẩn nhưng không dọn dẹp. Họ muốn trở thành Thiên Nhân, làm Bồ Tát nhưng chuyện bình thường của con người mà họ không làm được. Buổi chia sẻ hôm đó tôi cũng nói rất nhiệt huyết vì tôi mong họ thức tỉnh!

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phải buông xả hay như trên Kinh Kim Cang đã nói phải: “Lìa tất cả tướng”**”. “*Lìa tất cả tướng*” chính là “*buông xả*”. “*Buông xả*” nghĩa là nội tâm chúng ta không dính mắc, vướng bận. “*Lìa tướng*” là chúng ta không thấy ta, không thấy người, không thấy việc chúng ta làm, không thấy cái chúng ta cho đi. Hàng ngày, khi một việc chưa đến, chúng ta đã vọng tưởng rằng chúng ta phải làm việc đó như thế nào. Chúng ta lo lắng rằng việc đó sẽ diễn ra không tốt. Chúng ta dính chặt việc đó ở trong tâm.

Chúng ta chỉ cần toàn tâm, toàn lực vì người vì người, vì xã hội, vì thực tiễn giáo dục của Phật Đà là được. Chúng ta có tâm đó thì tự khắc mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp. Nếu chúng ta vọng tưởng, chúng ta lo được mất, thành bại, tốt xấu thì chúng ta đã phan duyên, cưỡng cầu. Chúng ta phan duyên, cưỡng cầu thì chắc chắn chúng ta có phiền não. Chúng ta làm việc mà có phiền não thì việc đó không còn là Phật sự mà là Ma sự. Ma sự thì chắc chắn có chướng ngại, chúng ta bị phiền phức và làm cho nhiều người khác bị phiền phức.

Hòa Thượng nói: ***“Phật dạy chúng ta lìa tướng là lìa đi tướng phan duyên ở trong tâm. Trong tâm chúng ta không dính mắc thì trên sự sẽ không có chướng ngại. Trong tâm chúng ta có dính mắc thì sẽ tạo thành chướng ngại. Chúng ta dính mắc ở trong tâm, nhưng việc chúng ta dính mắc ở trong tâm với việc chúng ta đang làm không hề liên quan”.***

“Lìa đi tướng phan duyên ở trong tâm” có nghĩa là trong tâm chúng ta không lo nghĩ việc này, việc kia phải làm như thế nào. Chúng ta chưa làm nhưng trong tâm đã lo nghĩ. Thí dụ khóa tu sắp tới chúng ta lo nghĩ phải tổ chức như thế nào. Chúng ta chỉ cần làm việc đó theo đúng nguyên lý, nguyên tắc theo đúng chuẩn mực là được. Trong tâm chúng ta có chướng ngại nên chướng ngại đến việc chúng ta sắp làm, đang làm.

Hòa Thượng nói: ***“Đạo lý này chúng ta phải hiểu, nhất định không được ngộ nhận. Học Phật không phải bảo chúng ta không cần nhà, không cần sự nghiệp, vậy thì bạn hoàn toàn sai rồi. Phật pháp ở thế gian nếu chân thật có thể lợi ích được chính mình, lợi ích được chúng sanh thì thành tựu vô lượng, vô biên công đức.***

Chúng ta phải hiểu được tùy hỷ. Tùy hỷ chính là tùy duyên. Tùy duyên là khi gặp việc thì chúng ta phải nỗ lực làm nếu chúng ta chưa gặp việc thì không phan duyên, cưỡng cầu. Chúng ta chưa gặp việc mà nghĩ phải làm như thế nào thì đó là phan duyên. Chúng ta gặp được việc thì làm, không gặp được việc thì chúng ta không làm. Trong tâm của chúng ta vĩnh viễn là thanh tịnh”.

Hôm trước tôi đọc trên báo, nói về một anh lái xe Grab. Khi đang ngồi chờ khách hàng, anh ngồi dài người ra che cho yên xe để khách hàng ngồi lên sẽ không bị nóng. Một người chạy Grab cũng có tâm như vậy!

Hàng ngày, chúng ta có rất nhiều việc trong vai trò của mình. Chúng ta cần làm ra biểu pháp, làm ra tấm gương để người khác nhìn vào. Không phải vì người khác nhìn mà

chúng ta mới làm mà chúng ta làm ra tấm gương tốt nhất để người khác nhìn theo, bắt chước. Nếu chúng ta là Thầy Cô giáo, thì người khác nhìn vào thấy ngưỡng mộ vì chúng ta là một Thầy Cô giáo có tâm. Chúng ta là một người nội trợ, chúng ta cũng phải làm ra tấm gương. Chúng ta có thể làm ra tấm gương trong rất nhiều lĩnh vực nhưng hàng ngày chúng ta chỉ làm cho dễ coi. Việc gì có đại chúng, có quần chúng biết thì chúng ta cố gắng làm. Việc không có ai biết mà chúng ta vẫn cố gắng làm thì mới đúng.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta gặp việc thì làm không gặp việc thì không làm. Tâm của chúng ta vĩnh viễn là thanh tịnh, vĩnh viễn là bình đẳng”**. Chúng ta cố cưỡng cầu thì chúng ta mất đi tâm thanh tịnh. Người khác yêu cầu chúng ta làm một việc theo đúng tiêu chuẩn để việc đó mang lại lợi ích tốt nhất cho chúng sanh thì đó không phải là cưỡng cầu. Điều này khác với việc người khác yêu cầu chúng ta làm một việc để mang lại lợi ích cho hệ thống, cho trường của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“Tâm của chúng ta vĩnh viễn là thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác thì chúng ta chính là “A Di Đà Phật”. Tâm chúng ta thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác thì tâm chúng ta tương ứng với tâm của Phật. Chúng ta làm thế nào để trong 24 giờ tâm chúng ta tương ứng với Phật? Vậy thì tốt nhất trong tâm chúng ta chỉ có niệm “A Di Đà Phật”, chỉ có thể giới Tây Phương Cực Lạc không có thứ khác!”**. Khi việc sắp đến chúng ta chỉ giữ trong tâm câu **“A Di Đà Phật”**. Điều này rất khó làm! Nếu chúng ta giữ tâm thanh tịnh, trong tâm chỉ có câu **“A Di Đà Phật”** thì khi việc đến chúng ta sẽ làm một cách sáng suốt. Việc đã diễn ra, việc đang diễn ra hay việc sắp diễn ra chúng ta đều vọng tưởng. Chúng ta có quá nhiều vọng tưởng nên chúng ta luôn ở trong phiền não trùng trùng.

Đề hiểu được **“tùy duyên”** không dễ. Đề tài này chúng ta cần phải học đi học lại 10, 20 lần. Việc mới chưa đến thì chúng ta chưa làm. Việc mới chưa đến, nhưng trong cuộc sống hàng ngày chúng ta có rất nhiều việc trong các vai trò làm Cha, làm Mẹ, làm Thầy Cô. Chúng ta phải làm ra tấm gương tốt nhất cho đại chúng. Chúng ta làm ra tấm gương mà người khác nhìn vào họ ngưỡng mộ, họ muốn học hỏi làm theo. Vai trò quan trọng nhất của chúng ta là một người học Phật. Chúng ta phải làm ra tấm gương chuẩn mực của người học Phật, của người học đạo đức Thánh Hiền. Người thế gian thấy chúng ta học đạo Thánh Hiền, học đạo Phật mà **“vò đầu bứt tóc”** thì họ cũng không dám học.

Hòa Thượng nói: **“Phật dạy chúng ta lìa tướng nghĩa là lìa tướng dính mắc ở trong tâm chúng ta, còn ở việc thì không có chướng ngại. Học Phật không phải bảo chúng ta**

không cần nhà, không cần sự nghiệp. Nếu bạn nghĩ như vậy thì bạn hoàn toàn sai rồi! Phật pháp ở thế gian nếu chân thật có thể làm lợi ích cho chính mình, lợi ích tất cả chúng sanh thì thành tựu vô lượng vô biên công đức”. “Phật pháp ở thế gian chân thật làm lợi ích cho chính mình” không phải là Phật pháp giúp chúng ta thỏa mãn “danh vọng lợi dưỡng”. “Danh vọng lợi dưỡng” là do phước báu quyết định. Người chân thật học Phật thì phước báu đầy đủ, họ không thiếu “danh vọng lợi dưỡng”, nhưng họ cũng không cần “danh vọng lợi dưỡng”. Mọi người tặng cho Hòa Thượng bằng Tiến sĩ, phong cho Ngài hàm Giáo sư, tiến cử Ngài đi họp Liên Hiệp Quốc nhưng những danh vọng đó Ngài không dính mắc.

Hòa Thượng nói: *“Trong tâm của chúng ta không nghĩ đến cảnh Phật thì chúng ta sẽ nghĩ tưởng xằng bậy. Chúng ta nghĩ tưởng xằng bậy thì chúng ta tạo nghiệp luân hồi. Chúng ta nghĩ đến cảnh giới trang nghiêm của thế giới Tây Phương Cực Lạc là chúng ta đang tu tịnh nghiệp. Quả báo hoàn toàn không giống nhau. Chuyện thế gian thì chúng ta phải tùy duyên nhưng trong lòng chúng ta mỗi niệm không quên thế giới Tây Phương Cực Lạc”. Chúng ta niệm Phật cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc mà trong tâm thường quên đi thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta tận tâm, tận lực làm việc thế gian nhưng chúng ta không dính mắc, lưu lại ở trong tâm. Trong tâm chúng ta mỗi niệm không quên thế giới Tây Phương Cực Lạc!*

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!